

Greta i les paraules verinososes

Text: María José Téllez Delgado

Il·lustracions: Guillem Escriche.

HOSPITAL MATERNOINFANTIL - UNIVERSITAT DE BARCELONA

FAROS
Els contes de l'àvia

La Greta passava la tarda amb la seva família al camp. Després de jugar a fer tombarelles a l'herba i construir camins amb fulles i piles de terra per els cargols, es va asseure amb els seus cosins a berenar.

L' Albert havia portat el seu hámster i va decidir treure'l de la gàbia perquè fes una mica de gimnàstica. L'animal no coneixia el lloc i va començar a córrer sense parar, espantat. Amb les seves potetes diminutes i àgils, va arribar a la riba del riu.

Els nens es van quedar paralitzats, excepte la Greta, qui amb decisió es va aixecar i corrents va agafar al hámster abans que caigués a l'aigua.

En aquell instant va notar com els ulls dolços de l'animal la miraven i va sentir una alegria desbordant. L'Albert se li va acostar i li va donar les gràcies.

- Greta, ets màgica - va afirmar, no t'havies adonat?

- Sí, sóc màgica! -va respondre contenta.

A partir de llavors, la Greta va començar a desenvolupar el seu poder.

Fes el que fes. Sentís el que sentís, sempre aconseguia que succeís allò més extraordinari.

Si sonava el telèfon, endevinava què deia la seva estimada àvia.

Si en el col·legi s'acabaven els pots de pintura per continuar un treball manual, ella trobava un prestatge on ningú imaginava que pogués quedar material.

Quan hi havia un aniversari, la Greta organitzava tallers on grans i petits reien.

Quan un nadó plorava i la Greta passava a prop, l'agafava en braços, li somreia i el nadó es dormia plàcidament.

Si la seva mare oblidava les claus just abans de sortir, la Greta es concentrava i les localitzava.

- Aquesta nena té una voluntat insuperable - exclamaven els qui la coneixien.

- Quina perspicàcia i generositat - asseguraven els que es beneficiaven de la seva saviesa.

- Tant de bo tots poguéssim aprendre a estar tan centrats - comentaven els que descobrien les seves qualitats.

Greta escrivia al seu diari com desitjava estudiar tots els secrets del cos, del cor i de l'esperit per enriquir el seu poder, ser cada vegada més màgica, sentir-se molt feliç i ajudar els altres.

Durant un d'aquests intents per aprendre, va anar a la biblioteca del seu barri.

Internet li semblava massa confús. Podia trobar una informació que li semblava correcte però també la contrària i encara no havia desenvolupat els seus poders per distingir la veritat de la mentida.

Quan es disposava a agafar un llibre blau amb lletres platejades, una altra nena el va agafar al mateix temps amb força i menyspreu:

- Aquest llibre l'he vist jo abans - va cridar la nena.

- No passa res, en busco un altre - va murmurar la Greta en calma.

- Ets ximple - es va burlar la usurpadora i va marxar amb altivesa.

A la Greta, aquelles paraules li ressonaven al cap, se li ficaven pels ossos, la sang i quedaven atrapades en el seu cor i en els seus pensaments.

"Sóc ximple?", es preguntava....

"Dec ser tonta" es va respondre i es va creure aquelles paraules verinoses.

A partir d'aquí, la Greta va perdre el seu poder.

Res li sortia com desitjava.

Ja no era màgica.

Com es deia que era ximple, s'avorria... no se li ocorria a què podia jugar i es passava llargues hores mirant qualsevol pantalla.

Com es deia que era ximple, va deixar d'escriure al seu diari, va deixar de fer manualitats, va deixar de preocupar-se pels altres i estava de mal humor sovint.

Els seus pares pensaven que es feia gran i no entenien el canvi.

Un dia, a la platja, va xocar amb una senyora guapíssima, d'ulls marrons penetrants, boca ampla, dents alineades i cabell castany sobre les espatlles.

- Hola Greta - va saludar.

La Greta es va estranyar que sabés el seu nom, però alhora, sentia que la coneixia des de feia moltíssim temps i educadament va tornar la salutació.

- Hola senyora

- He vist com la teva llum està apagada. Què has fet amb el teu talent?

La Greta no entenia res i va mirar al voltant amb ulls d'auxili intentant localitzar als seus pares.

- No ho sé.

- Has deixat que les paraules d'altres et facin mal.

- No ho sé.

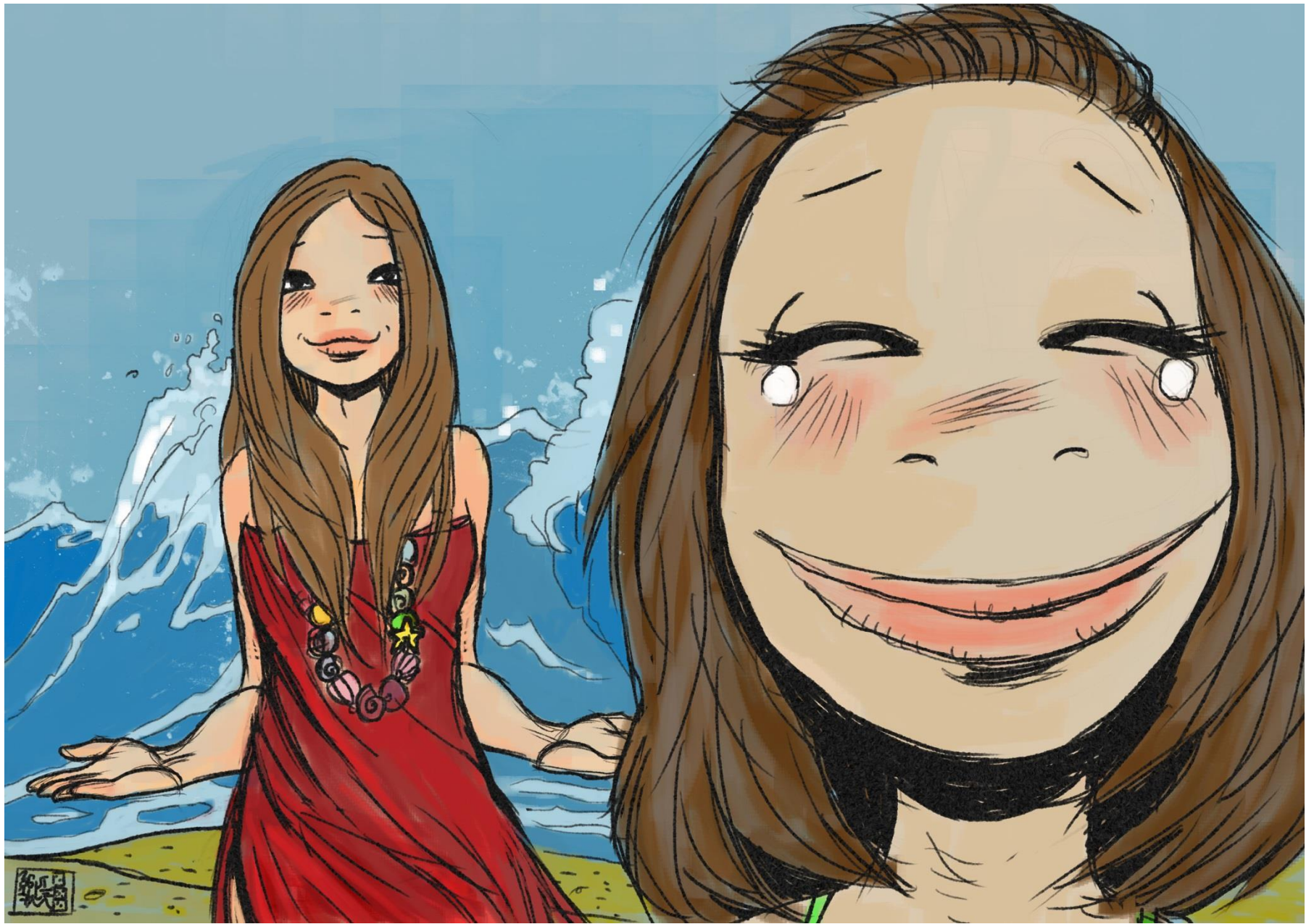
- Pots contestar-me alguna cosa?

- No ho sé.

- Ets ximple de veritat?

La Greta es va estremir per dins i va sentir moltes, moltes ganes de plorar.

- Digues-me, preciosa i màgica nena. Ets ximple de veritat?

La senyora havia descobert el seu secret i la paraula que vivia en el seu cap i no la deixava descansar ni ser qui era en realitat.

- No ho sé.

- Molt bé, una cosa és alguna cosa. T'ho preguntaré una altra vegada, de debò ets ximple?

La Greta va recordar els dies en què ajudava a tot el món amb la seva energia i va començar a qüestionar-se.... I per què sóc ximple?

- No. Sóc màgica... - li va sortir en un fil de veu.

- Ets el que tu decideixis ser - li va contestar la dona i es va ficar a l'aigua d'un salt, com si fos una sirena.

- Sóc màgica, sóc màgica – es va repetir la Greta

I va notar com els seus poders revivien i tenia moltes ganes de compartir la seva habilitat i se li va ocórrer imaginar com podria ser el castell del fons del mar del qual havia sortit la dona sirena i es va posar a modelar i a modelar a la sorra.

Fi

La guia de la salut i el benestar per als teus fills

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS ofereix a la seva plataforma digital (<http://faros.hsjdbcn.org/>) per fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixements de qualitat i d'actualitat en aquest àmbit.

